

MARUSA NIEMI

Sinkkujen pöytä

 SAGA
EGMONT

Sinkkujen pöytä

Marusa Niemi

Sinkkujen pöytä

Saga Egmont

Sinkkujen pöytä

Kansikuva: Shutterstock, Midjourney

Kansisuunnittelu: Emma Björklund

Copyright © 2025, 2026 Marusa Niemi ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727380100

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1. Virhe mikä virhe

Häihin osallistuminen yksin oli ollut virhe, Noora ajatteli ja pyyhki silmiään. Kyllähän hän oli sen arvannut, mutta oli tullut silti. Ei hänellä sen parempaakaan tekemistä yksinäisenä viikonloppuna ollut, ja kuka voisi vastustaa kesähäitä?

Morsian oli Nooran paras ystävä Sanna. Niin kauan kuin he olivat tunteneet, Sanna oli haaveillut häistään ja vannonut, että juhlapäivänä ei säästeltäisi kuluissa. Vaikka kyyneleet valuivatkin, Nooraa myös hymyilytti, sillä Sanna oli pitänyt lupauksensa. Kirkon näyttävien kukka-asetelmien väreiksi valitut puuterimainen vaaleanpunainen ja

norsunluunvalkoinen olivat hurmaava yhdistelmä, ja samat värit toistuivat Sannan hääkimpussa.

Noora oli aina ajatellut, että satsaaminen yhden kerran käytettävään kalliiseen asuun oli vähän turhaa. Mieli oli muuttunut samalla sekunnilla, kun hän oli nähnyt Sannan helmikirjailuin koristellun silkkipuvun, jonka hihat olivat ohuen ohutta pitsiä. Juuri tuollaisessa puvussa hänkin haluaisi jonain päivänä astella alttarille.

Kateus kirpaisi jostain syvältä, kun Sanna käveli pitkin kirkon keskikäytävää miehensä käsipuolella säteilevästi hymyillen. Sydän kivistäen Noora toivoi, että hänkin olisi vielä joskus noin onnellinen. Ei hän Antista ollut kateellinen. Ihan mukava mies, mutta ei hänen makuunsa. Kai hän sitten oli vähän vanhanaikainen, Noora ajatteli ja pyyhki taas silmiään. Hän oli juuri tajunnut, että halusi naimisiin, isot kirkkohäät ja oman prinsessapäivän. Tai sitten hän oli vain tullut vanhaksi. Noora naurahti, niisti ja kiirehti häävieraiden perässä ulos.

Hääpäivän sää ei olisi voinut olla parempi. Juhannuksesta oli viikko. Aurinko paistoi täydeltä terältä, niin kuin joka päivä kesäkuun alusta saakka. Aamulla oli vihdooin saatu vähän sadetta, jota luonto oli kaivannut kipeästi. Onneksi se oli

loppunut juuri sopivasti, kun Noora oli lähtenyt kotoa. Sateen taidettiin sanoa tuovan onnea hääparille, hän muisteli. Toivottavasti ne muutamat pisarat, jotka vielä tipahtelivat kirkon portailla Sannan kauniille pitsireunaiselle hunnulle, takaisivat pitkän ja onnellisen liiton.

Koska mistään ei ollut tingitty, myös kuljetus kirkolta juhlapaikalle tapahtui tyylikkäästi. Niille, jotka eivät olleet tulleet omilla kyydeillä, oli varattu autot kuljettajineen. Sanna ja Antti kiipesivät ensimmäisinä upeaan, kullansävyiseen hääautoonsa. Noora kuuli jonkun kuiskaavan sen olevan Rolls-Royce. Autoa koristivat hulmuavat norsunluunväriset silkkinauhat ja takaikkunassa oli kyltti ”Just married”.

Juhlavieraiden autot olivat melkein yhtä hienoja. Noora huokaisi ihastuksesta nojautuessaan kermanväriseen nahkapenkkiin. Hän tunsu itsensä kuninkaalliseksi kurkistellessaan auton ikkunasta ulos.

He ajoivat yhdessä letkassa kymmenkunta kilometriä. Häiden juhlapaikkana toimi viehättävä kartanohotelli, jonne osa vieraista myös majoittui. Paikka oli upea. Se oli juuri kesähäihin täydellisen romanttinen vehreine puutarhoineen ja mennyttä aikaa henkivine sisustuksineen.

Noora pysähtyi juhlasalin ovelle ja sai käteensä alkudrinkin. Hän silmäili ympärilleen sanattomana. Upeat kukka-asetelmat jatkoivat kirkossa nähtyä linjaa, ja koristeluiden jokainen yksityiskohta oli mietitty viimeisen päälle. Pöydillä oli valkeat liinat, ja näyttävien keskuskimppujen pionit olivat täydellisen pyöreitä. Jokaisella paikalla oli käsin kirjoitettu nimikortti pienessä hopeisessa joutsenen muotoisessa pidikkeessä. Täydellistä, Noora ajatteli, sillä Sanna olisi tästä päivästä eteenpäin rouva Joutsen.

Vieraita oli pitkälti toista sataa, eikä Noora tuntenut heistä kuin murto-osan. Isot, kymmenen hengen pöydät ympäröivät tanssilattiaa, ja yhdellä seinustalla oli lava esiintyjä varten. Missähän hänen paikkansa oli?

Sannan äiti Kirsi opasti hänet juhlasalin perimmäiseen nurkkaan.

– Tämä on sellainen sinkkujen pöytä, Kirsi selitti ja iski Nooralle silmää.

Noora oli hetken sanaton hämmennyksestä. Ei hän ollut sinkku, ja Sanna tiesi sen hyvin! Ja kuka sanoi, että häihin yksin saapuvalla oli haku päällä? Ei se mikään itsestänselvyyys ollut, eikä parittomien pöytä ainakaan nostanut kenenkään mielialaa.

Noora istui kuitenkin kiltisti paikalleen ja vilkuili varovasti ympärilleen. Pitkään pöytään oli kerääntynyt varsin sekalainen, naisvaltainen seurakunta. Lukuun ottamatta hänen vasemmalla puolellaan olevaa tuolia pöytä oli jo täynnä. Noora katseli vähän kateellisena, kun kaksi häntä reilusti vanhempaa naista nauroivat kuuluvasti ja kilauttivat sitten lasejaan yhteen. He olivat pukeutuneet melkein samanlaisiin, räiskyvänvärisiin kukkamekkoihin ja löytäneet toisistaan heti hengenheimolaiset. Noora oli harvoin tuntenut itseään yksinäisemmäksi.

Noora tutki ohjelmakorttiaan; sellainen löytyi jokaisen vieraan paikalta. Aluksi olisi puheita, sitten tanssittaisiin. Sanna oli ehdottomasti kieltänyt kaikki yhteisleikit ja morsiamen ryöstön. Kortista löytyi myös häämenu, ja se näytti herkulliselta. Ensin saataisiin vihersalaattia yrteillä, ja listalla näkyi olevan ainakin lohta tomaattipestolla ja häränrintaa piparjuurikastikkeella. Kaiken kruununa mainittiin jälkiruokabuffet.

Kun kaikki vieraat olivat saapuneet ja löytäneet paikkansa, tyylikkäisiin mustavalkoisiin asuihin pukeutuneet tarjoilijat alkoivat kiertää täyttämässä viinilaseja ammattimaisen sujuvasti. Noora joi ensimmäisen lasillisen nopeasti, mutta se ei

auttanut vähentämään hänen harmistustaan. Mitä Sanna oli oikein ajatellut suunnitellessaan istumajärjestystä? Olivathan viime hetken peruutukset hankalia, mutta silti: salin vihonviimeinen nurkka!

Nooran synkeät aatteet katkesivat vieraiden naurunremahdukseen. Sinkkujen pöytä oli sen verran kaukana takana, että puheetkin kuuluivat sinne vähän huonosti. Sannan isän tervetuliaissanat olivat olleet melkoista muminaa. Sieltä täältä kuuluvista spontaaneista taputuksista Noora päätteli, että nyt äänessä oli Antin bestman Sami. Hän oli pitänyt loistavan puheen myös edelliskesänä Sannan ja Antin kihlajaisissa ja saanut yleisönsä suorastaan villiintymään.

Sami oli ollut hulvattoman hauska ja jatkoi nyt samaa linjaa. Häävieraat suorastaan ulvoivat naurusta. Onneksi joku onnistui vihdoinkin säätämään äänentoistoa ja Samin puheen loppuhuipennus kuului myös salin perälle. Yleisö puhkesi taas rai-kuviin aplodeihin.

Puheiden lomassa tarjoilijat toivat ja veivät ruokalautasia kuin kalliissa ravintolassa. Noora söi hiljaisuuden vallitessa ja kuunteli ympärillään vellovaa puheensorina. Hänen vieressään oleva paikka pysyi edelleen tyhjänä, eikä jutustelu onnistunut toisella puolella istuvankaan kanssa.

Parikymppinen mies näytti vaivaantuneelta, kun Noora edes yritti. Hän olisi ilmeisesti halunnut olla missä tahansa muualla kuin näissä häissä. Jos sinkkujen pöydän tarkoitus oli saattaa yksinäisiä sydämiä yhteen, se ei toiminut.

Noora alkoi haaveilla jälkiruoasta. Virallinen hääkakku oli lähellä morsiusparin pöytää, mutta jälkiruokabuffetista löytyisi taatusti kaikenlaista ihanaa. Kun ruuhkaa ei ollut, Noora päätti jättää kainostelemisen sikseen ja lähti katsomaan.

Tarjolla oli kolme erilaista täytekakkua, pieniä värikkäitä macaron-leivoksia ja käsin tehtyjä suklaakonvehteja. Paikalla oli myös tarjoilija kaatamassa kuppeihin kahvia tai teetä toiveiden mukaan. Noora keräsi lautaselleen muutaman kakkupalan ja pinon muita herkkuja. Hän oli juuri tasapainottelemassa kukkuraisten lautasten ja täyden kahvikupin kanssa takaisin pöytänsä, kun hän melkein törmäsi Sannan veljen vaimoon Tiiaan.

– Sinä tulit sitten kuitenkin yksin? Tiia suorastaan sirkutti, eikä Noora mahtanut mitään sille, että irvisti vähän.

Tiia oli ammatiltaan hääsuunnittelija, ja nämä huppeat juhlat olivat hänen työnsä tulosta. Ja hän tiesi tasan tarkkaan, että Nooran avecille oli tullut

työeste. Noora oli harkinnut jäävänsä itsekin pois, mutta Sanna oli saanut hänet ylipuhuttua.

Noora ei tuntenut Tiiaa kunnolla, mutta sen verran hän tiesi, että he Sannan kanssa olivat läheisiä. Sannan veli Joonas oli mukava, mutta Tiia oli jäänyt kokonaan erilainen kuva. Tiia oli utelias, juorusi mielellään ja tökkäsi hiukan teräväkärkisen nenänsä asioihin, jotka eivät hänelle kuuluneet. Hän osasi myös naamioda vahingonilonsa sääliksi, eikä Noora tiennyt mitään pahempaa.

– Loistavaa työtä, Noora sai puserrettua kehuntapaisen. – Nämä järjestelyt, tarkoitan.

– Kiitos! Ja kuule, kyllä yksinkin voi pitää hauskaa, Tiia sanoi ja taputti kevyesti Nooran lautasta pitelevää kättä. – Ja tuo varmasti helpottaa, hän lisäsi ja naksautti kuuluvasti kielellään luodessaan katseen Nooran valitsemiin herkkuihin.

Tiia hymyili Nooralle säteilevästi, kääntyi kannoillaan ja katosi juhluvieraiden sekaan.

Senkin vihonviimeinen haahka, Noora ajatteli kolauttaessaan kakkulautasensa pöydälle omalla paikallaan. Aivan kuin Nooraa ei olisi harmittanut se, että hän joutui osallistumaan ihaniin kesähäihin yksin.

Jos hän oli ihan rehellinen, itseään hän sai syyttää ainakin tästä surkeasta paikasta. Hän oli

mennyt kailottamaan suureen ääneen tulevansa paikalle uuden poikaystävänsä kanssa, ennen kuin oli varmistanut, että se sopi Ilarille. Ja tässä hän nyt istui, yksin sinkkujen pöydässä. Sanna oli taa-tusti tehnyt tämän tahallaan, kun ei ollut vielääkään päässyt tapaamaan Nooran mysteerimiestä.

Häiden musiikista vastaava yhtye alkoi viri-tellä soittimiaan, ja ensimmäiseksi tanssilattialle astuivat Sanna ja Antti. Sanna oli riisunut hun-tunsa, mutta jättänyt vaaleisiin hiuksiinsa kauniin tiaran, joka välkkyi isoista ikkunoista tulvivassa auringonvalossa. Hääpari kietoutui toisiinsa niin onnellisen näköisenä, että Noora tunsu taas kateuden piston. Hän ei mahtanut mitään sille, että kyöneleet nousivat hänen silmiinsä. Hän oli Sannan ja Antin puolesta sanoin kuvaamattoman onnellinen. He sopivat toisilleen täydellisesti. Itseään hän sääli.

Yksin häihin tuleminen kolmekymppisenä oli pahinta. Parikymppisenä se oli enemmän sääntö kuin poikkeus. Ja oma lukunsa olivat jo neljän-kymppin ylittäneet, ainakin kerran eronneet. Noora tunsu itsensä surkeaksi. Ei auttanut, vaikka hän muisti, että naimisiin menevien naisten keski-ikä oli nykyisin jossain kolmenkymmenen kahden vuoden tienoilla. Eipä tässä sitten mitään hätää

ollut, Noora naurahti katkerasti. Hän täyttäisi vasta syksyllä kolmekymmmentä.

Noora lusikoi kiivaasti suussa sulavaa kermakakkua ja pyyhkäisi vaivihkaa silmiään lautasliinalla. Samassa hän huomasi tarjoilijan kaatavan viiniä läheisen pöydän juhlijaille ja nosti toiveikkaasti lasiaan. Hän kohottautui tuolistaan ja koetti saada huomion kiinnitetyksi itseensä. Vaikka Noora oli vannonut kotoa lähtiessään näyttävänsä iloista naamaa, ei hän tästä illasta pelkällä kahvilla ja kakulla selviäisi. Samassa hän tunsikopautuksen olallaan.

– Minuako neiti etsii?

Pöydän ääreen oli ilmaantunut leveästi virnis-televä keski-ikäinen mies. Noora muisti hämärästi nähneensä hänet edelliskesänä Sannan kihlajaisjuhlissa. Mies taisi olla Antin sukulainen, setä, eno tai jotakin sellaista.

– Saanko luvan?

– Minulla on tämä kahvi vielä kesken, Noora sanoi.

Hän nosti varmuudeksi puolitäyttää kuppiaan. Toivottavasti se saisi miehen etsimään jonkun muun tanssiparikseen.

– No, minäpä odotan sitten, mies vastasi ja rojahti Nooran vieressä olevalle tyhjälle

paikalle. – Mihinkä tässä olisikaan kiire, valmiissa maailmassa.

Mies nauroi kuuluvasti, avasi puvuntakkinsa napit, ja pyöreä vatsa valahti housunkauluksen päälle.

Virhe, Noora ajatteli, se tänne tuleminen oli tosiaan ollut.

Mies esittäytyi Hessuksi ja parkkeerasi itsensä tiukasti Nooran viereen. Hän ei liikahtanut minnekään, vaikka Noora koetti tuijottaa kaukaisuuteen kuppinsa kanssa. Hessu rupatteli taukoamatta, ja Noora vastaili muutamalla sanalla. Ei hän halunnut olla epäkohtelias, mutta ei häntä oikein kiinnostunut tutustua lähemmin itseään ainakin kaksikymmentä vuotta vanhempaan mieheen. Lopulta Noora antoi periksi ja suostui tanssimaan yhden kappaleen.

Kun he pääsivät tanssilattialle, Hessu osoittautui ihan mukavaksi tanssipariksi. Hän keskittyi askeliinsa ja piti kätensä juuri siellä, minne ne kuuluivat. Bändikin tuntui olevan hyvässä vedossa, ja lattialla oli pian tungosta. Kun kappale loppui, Hessu nojautui Nooraa vasten kuiskatakseen jotain hänen korvaansa.

– Sopiiko sinulle jatkaa minun parinani loppuilta?

Noora ei ollut varma, koettiko Hessu iskeä vai oliko hän vain tanssikärpäsen puraisema.

– Minun pitäisi käväistä naistenhuoneen puolella, Noora vastasi.

Onneksi he olivat pyörähdelleet sen verran lähelle aulaan vieviä pariovia, että hän saattoi kiittää ja kipaista tiehensä.

Naisten vessan peilin edessä parveili häävieraita korjailemassa meikkiään. Noorakin olisi voinut sipaista lisää huulipunaa, mutta huomasi unohtaneensa laukkunsa paikalleen juhlapöytään. Siinähan se oli nököttänyt viinilasin vieressä, mutta ei hän tietenkään ollut muistanut napata sitä mukaansa. Noora vilkaisi itseään nopeasti. Poskilla oli tanssin puna, ja ihme kyllä tukkakin oli pysynyt ojennuksessa. Helmikoristeiset kammat pitivät paikoillaan isoa nutturaa, vain muutama suortuva oli karannut.

Noora astui takaisin aulaan ja näki itsensä vielä ulko-oven vieressä olevasta isosta peilistä. Hän pyöräytti harmaavalkokukallisen silkkimekkonsa runsaat helmat hulmuamaan. Olipa se upea! Mekko oli ollut heräteostos, mutta sopi hänelle täydellisesti ja ansaitsisi päästä käyttöön useammin. Harmi vain, ettei Ilari ollut näkemässä häntä tänään.

Noora harkitsi hetken menevänsä haukkaamaan raitista ilmaa hotellin puutarhaan, mutta ei

Onni saattaa löytyä, kun sitä vähiten odottaa

Kolmekymppisellä Nooralla voisi mennä paremminkin. Kun muut perustavat perheitä, hän navigoi pätkätöiden ja rahahuolien sumussa. Toivoa herättää onneksi suhde lääkärinä työskentelevän Ilarin kanssa. Nooran kaveripiiri ei tosin tunnu ottavan romanssia tosissaan, sillä hänet istutetaan ystävän häissä sinkkujen pöytään.

Juhlissa Noora tapaa yllättäen opiskelukaverinsa Teemun. Kiusallisilta hetkiltä ei kuitenkaan välttyä, koska myös Teemu luulee Nooran olevan sinkku. Voisiko vuosien takaisen ystävyyden elvyttää väärinkäsityksistä huolimatta?

Marusa Niemi -kirjailijanimen takaa löytyy intohimoinen kirjoittaja ja lukija, joka rakastaa salmiakkia, kasarileffoja ja pitkiä puheluita siskonsa kanssa. Kun säät sallivat, Marusa kirjoittaa viihtyisässä kesäkammarissaan.